

“M’agraden els personatges emocionals, amb una biografia escassa”

Andreu Gomila (Palma, 1977), autor de tres llibres de poemes, periodista i crític literari, publica a l'editorial Moll la seva primera novel·la, *El port. No serà res de mi*.

—**Maria, Arnau i Orestes, tres joves illencs que viuen el trànsit de la joventut a la consciència adulta, es mouen en la quotidianitat diguem-ne més banal, però la visió que n’ofereix l’autor és poètica, literària. La novel·la es mou en un terreny fronterer. La novel·la explora els espais fronterers?**

—Doncs sí, perquè de fet l’illa és una frontera en ella mateixa i són un seguit de personatges que viuen una mica al límit, al límit emocional. Arran d’unes vides que estan per fer o ja són fetes, al llindar del ser o no ser.

—**Es troben en un punt d’inflexió, al mateix terreny del no-res. Un present sense passat ni futur.**

—Sí, perquè la idea era situar un seguit de personatges en una edat d’*impasse*, indefinida, com n’hi ha molts a la vida, on els passos que faràs llavors et marcaran els primers anys. Són gent que té al voltant de la trentena. L’únic que té un passat és l’Arnau, però viu en una illa per deixar-lo enrere i, per tant, tampoc no en té. I tampoc no es plantegen el futur, a excepció de la Maria, l’única que no té passat.

—**Maria parla en primera persona i l’Arnau té narrador. També parla en primera persona el narrador dels capítols “Tu”, “Temps”, “Amor”, “Ciutat”, “Futur”, “Absència” i “Mort”. Per què, aquestes diferències?**

—És una novel·la explicada amb tres punts de vista. Tenim el d’un narrador entre objectiu i omniscient, que explica la vida de l’Arnau. Tenim la seva visió de la història en primera persona perquè ho fa a través d’un dietari. I tenim una veu que m’interessava molt en aquest joc de peces, que és la del narrador, diferent de la de l’autor. Als capítols indicats amb el zero —“Temps”, “Amor”, “Ciutat”, etcètera— volia donar el punt de vista de l’autor, que no és el mateix del narrador ni de la Maria. Són una colla de capítols que expliquen el temps real de la construcció del relat. I no es posen per damunt dels altres narradors, sinó que són una veu més. La idea era fer un joc de nines russes o una mena de puzzle, en què les tres veus

JORDI PLAY
Andreu Gomila, poeta i crític literari, publica la seva primera novel·la a l'Editorial Moll, *El port. No serà res de mi*.

diferents són les que construeixen la història. La part més introspectiva és la de la Maria. La part més convencional, narrativa, és la dedicada a l’Arnau, perquè és el motor de la història, de l’argument. I la part de l’autor és la part de les idees, de tot de reflexions que en una novel·la convencional anirien intercalades en el text i jo les he volgut separades, simplement per donar-hi un altre punt de vista. I alhora això que he explicat, escriure el relat en temps real.

—**Ja es veu que serà una novel·la *sui generis* des del títol.**

—La novel·la va tenir molts títols diferents i van evolucionar al mateix temps que la novel·la. Quan vaig començar-la estava molt concentrada en l’Arnau i finalment el personatge clau és la Maria. I crec que allò que intentava escriure és l’atmosfera d’un lloc concret, el port, i després el to de la novel·la el dona el subtítol, *No serà res de mi*. *El port* sol semblava un títol de realisme màgic i jo no volia

mitificar res.

—**La vostra novel·la és metaliterària?**

—No. Hi ha poques digressions literàries. N’hi més de metaexistencials. Volia descompondre el relat. És la primera vegada que faig una novel·la i no volia que fos una novel·la típica. Que en el fons ho és, però passa que és explicada de manera diferent. L’únic que he modificat és la manera d’explicar la història. És com proposar un joc al lector. I pots entrar-hi o no. L’he concebuda com un gran contenidor, on la llibertat formal és tan gran que no volia constrènyer-me. En poesia, en canvi, sóc bastant clàssic.

—**Tot i que els personatges tenen la seva edat, hom no els veu marcats per l’edat. N’interessa més el moment psicològic que no les biografies.**

—Perquè pretenia que s’expliquessin en el seu moment present. Penso que un dels problemes que tenim com a societat és aquesta recerca contínua del futur sense passat. I perquè alhora pretenia fer un relat emocional. A mi m’agraden molt els personatges de Pavese, que són molt emocionals, també, amb una biografia escassa. De fet, els meus personatges no tenen ni cognom.

Lluís Bonada